

Andrej Ivanuša

DANES NI TOREK

Erika se je zvečer, preden je šla spat, spraševala, le kdaj bo njen Franci prilomastil domov. Saj se ob koncu tedna ni velikokrat napil. Ampak zdaj, ko je bil v penziju se je vseeno malo bolj bala zanj. Razmišljala je, če se ni kje pijan spotaknil in se potolkel tako, da je obležal v mlaki krvi. Nervozno je pogledovala na hišni telefon in ves čas prisluškovala, če bo zazvonil. Tu in tam je iz žepa trenirke potegnila še prenosnega in preverjala, če je vključen, če je nastavljena prava glasnost, če ni baterija prazna. Predstavljala si je, da jo kličejo s policije ali pa iz bolnice, če je Franci njen mož in da je ... Mikalo jo je, da bi poklicala sina Tineta in ga prosila naj preveri, če ... Odmahnila je z glavo, da je odgnala črne misli.

Saj ji ni bilo prav, da v petek pohajkuje s prijatelji in bivšimi sodelavci. A če mu tega ne bi pustila, bi bil ves teden čemerer in godrnjav. Je pa že raje potrpehla en dan, kakor da bi ga sitnega prenašala ves teden. Saj, vsako soboto popoldan se je nato za vse skupaj vedno skušal odkupiti.

V spalnici je prižgala radijsko uro - budilko in poslušala glasbo le z enim ušesom. Razpravljala se je in oblačila pižamo in še vedno razmišljala o tem.

>Saj je bilo prejšnji teden isto,< je pomislila. >Do polnoči bo že od nekod prikolovratil.<

Tolažila se je, da se še nikoli ni nič zgodilo. Menda se tudi tokrat ne bo! Vsaj nasilen ni bil, ko se je napil. Bolj je bil pijan, hitreje je zaspal in dostikrat ga je zjutraj našla smrččega na kavču v dnevni sobi. Plašč pa je uporabil namesto odeje. Potem ga je ves dopoldan zdravila, pravzaprav predvsem njegovega mačka.

Ko je legla v posteljo, je na vse skupaj mislila vedno manj. Skrbeti jo je začelo, kaj mora vse jutri postoriti. Poslušala je glasbo, ki jo je počasi uspavala. Ker je bila utrujena, je pričela dremati in v polsnu, tik preden je zaspala, je slišala le nekaj besed napovedovalca, ki je govoril:

»... nebo nad Mariborom je razsvetlil nenavaden predmet ... očividci pripovedujejo ... bleščeča svetloba ... visok, brenčec zvok, kakor čebelji roj ...«

Radijska budilka se je avtomatično ugasnila čez nekaj časa, ko je Erika že čvrsto spala.

Zbudil jo je ropot v dnevni sobi in pridušeno preklinjanje. V sobi je bilo že zelo svetlo. Sunkovito se je dvignila in pogledala na uro.

>Sedem!?!< je presenečeno razprla oči. Odgrnila je odejo, na hitro nataknila copate, pograbila jutranjo haljo. Med hojo se je oblačila, odpirala vrata in presenečeno obstala na pragu. Tam, sredi dnevne sobe, je stal njen Franci. Na prvi pogled nekako drugačen. Pijan? Ne! Torej ... neroden? Zmeden? Ja, to bo! Bil je videti odsoten. Pogledal je proti njej. Njuna pogleda sta se srečala. Njegov pogled! Bil je na smrt prestrašen!

»Franci! Kaj se ti je zgodilo?« je zašepetala. Dvignil je roko in z njo šel čez plešasto lobanjo in z redkimi lasmi poraščen tilnik. Vzdihtil je. Zmedel se je in povetil oči. Bolj zase je zamomljal:

»Ugrabili so me!«

»Kaj?!« Ni verjela svojim ušesom. Odkašljal se je in rekel še enkrat, glasneje:

»Ugrabljen sem bil!« Sunkovito je dvignil glavo.

Presenečeno je odprla usta. Saj ni vedela, kaj naj si misli. Menda ... saj ni pijan! Se mu je zmešalo ali kaj? Strmela je vanj in gledala njegov obraz. Potem je presenečeno spoznala, da je njegovo lice poraščeno z nekaj dni staro brado.

>Kako ... je to mogoče?< je pomislila, >Saj se je včeraj zjutraj obril!<

A preden je mogla karkoli razmisliti, ji je padel v naročje in se razjokal. Privil se je k njej kakor prestrašen otrok in tudi tako hlupal.

»No, no! Franci, je že dobro!« ga je tolažila. »Zdaj je vse dobro! Saj si doma.«

Sunkovito se je odmaknil, si otrl solze in rekel:

»Nič ni dobro! Ne razumeš, kaj ti pravim? Ugrabili so me!«

»Kdo te je ugrabil? Kdaj?«

Franci se je nekako pograbil in z roko pokazal proti stropu:

»Oni! Oni so me ugrabili!«

Erika se je stresla, ko je spoznala, kaj jo še moti. Njegov vonj! Dišal je ... Smrdel je ... Saj ni vedela, kako bi si razložila. Njegov vonj je bil nekaj posebnega, kar ni okušala še nikoli.

»Kdo te je ugrabil?« je odsotno ponovila vprašanje.

»Ve ... Vesoljci!« je zajecjal. Zaprepadeno ga je pogledala.

>Zagotovo se mu je zmešalo!< je šinilo skozi njene možgane. Tako hitro je razmišljala, da so bile njene misli kakor deroča reka.

»Pridi!« je rekla, ga objela čez rame in nežno posadila na kavč v dnevni sobi. Sedla je ob njega in ga pridržala za roko. Videla je njegov odsoten pogled in potem je čutila, da drhti. Pobožala ga je po roki.

»Franci ...,« je začela. Nestrpno je izmaknil roko in rekel:

»Ne verjameš mi!«

»Franci ...,« je ponovila. Odmahnil je z roko pred njenim obrazom in potem je privrelo iz njega:

»Takšni, možički ... Saj jih ne znam opisati! Veš! Pred štirimi dnevi so me ugrabili in me peljali ...« Položila mu je prst na usta in presenečeno zrla v njegove oči. Iskala je norost v njih. Ampak, bile so jasne in čiste in še vedno prestrašene. Počasi je rekla:

»Če bi najin Tine govoril kaj takega, bi mu še verjela. Saj veš, da je nor na znanstveno fantastiko in kar naprej bere tiste knjige in gleda vesoljske filme. Ampak ... ti?« Franci je zmignil z rameni. Hotel je nekaj reči, a je obmolknil.

»Pijan si,« je resno ugotovila in pokimala. Sebe je poskušala prepričati, da njen Franci ni nor, ampak le pijan, hudo pijan!

»Nisem pijan!« je ugovarjal. »V petek zvečer sem res bil. Potem ... ko sem šel ... domov. Potem ... so me tisti možički z izbuljenimi črnimi, ribjimi očmi ugrabili. Štiri dni so me mrcvarili. Štiri dni! Če kaj vem, so me secirali kakor žabo in potem sestavili ... Ja, ja! Sestavili so me kakor lego robota nazaj!«

Molče ga je poslušala in se začela nihati naprej in nazaj.

>Zmešalo se mu je!< je trezno razmišljala, ko je govoril. Le konec jo je presenetil.

»Sestavili so te kot ... lego robota?!« je vprašala.

»Ja!« je pokimal. »Eksperimentirali so z menoj in me obrnili od znotraj navzven, me razstavili in spet sestavili, kakor da sem lego figurica.« Zdaj, ko je govoril, se mu je prisebnost vedno bolj vračala. A tudi spomini, ki jih je tlačil v podzavest.

Erika se je odmaknila od njega. Molče ga je poslušala.

»V petek zvečer so me odpeljali z letočim krožnikom. Pfft - je reklo in nekakšen žarek me je potegnil tja gor, k njim ...«

»Včeraj je bil petek,« je rekla in se znova presedla za širino dlani stran od njega. Podatek ga je zmedel:

»Kaj ni danes torek?«

»Ne, danes je sobota!«

»Sobota?« je zategnil. »Ne more biti!« Sunkovito je segel za pas. Tam je imel torbico z mobilnikom. Vzel ga je iz nje, ga prižgal in se zazrl v ekranček. Zmagoslavno je dvignil pogled in ekranček mobilnika obrnil k njej.

Gledala je in vedno širše odpirala oči. Ekranček je brez dvoma kazal uro in datum: torek, sedem-trideset. Obrnila je pogled k njegovemu obrazu. Z drhtečo roko je pogladila njegovo lice poraščeno s štiri dni staro brado.

>Mogoče ...,< je pomislila in odmaknila roko kakor, da si je opekla prste. Spomnila se je besed radijskega napovedovalca, ki jih je slišala zvečer, preden je zaspala. Vse je bilo preveč zanjo.

»Včeraj je bil petek in danes je sobota,« je ponovila odsotno. »Včeraj si šel ven ...« Nekaj časa jo je gledal in nato spustil pogled na ekranček mobilnika.

»Ne vem, kako je to mogoče!« je tiho rekel. Bolj sebi, kakor njej. »Prekleta! Bil sem tam. Res sem bil ... štiri dni!«

»Franci, če ti tako praviš, je že res!« je pomirljivo rekla. Da se raztrese, je sunkovito vstala.

»Naredila nama bom zajtrk!«

Zrl je k njej in znova ošinil s pogledom ekranček mobilnika. Odsotno je rekel:

»Prav, prosim, res sem lačen. Kot volk!«

Erika je šla v kuhinjo in pričela brkljati.

A vedno bolj se je tresla in na koncu ji je šalica za kavo, ki jo je postavljala na mizo, spolzela iz rok. Padla je na tla in se razletela na nekaj kosov.

»Erika? Je vse v redu?« je zaklical Franci.

Trenutek kasneje je stopil v kuhinjo in na hitro ocenil situacijo. Okretno jo je odrinil in se sklonil kakor mladenič. En-dva-tri in pobral je vse kose ter jih odvrigel v smeti. Ko je končal, je opazil, da strmi vanj.

»Kaj je, Erika?«

»Kaj pa tvoj hrbet?«

»Kaj je z njim?«

»Kako? Te nič več ne boli?«

Zdaj se je tudi Franci zavedel, da se je sklonil brez bolečin v hrbtu in v kolenih. Kar ni storil že od upokojitve sem. Počutil se je prerujenega. Prav zares ga nikjer ni nič bolelo. Tudi vid in sluh ... Očiščena sta bila, izostrena. Preplaval ga je val neizrekljive sreče, ko je dojel, kaj se je zgodilo.

Jedla sta zajtrk. Erika je počasi grizla kruh namazan z margarino in srkala kavo. Franci pa je hitel in se basal z vsem, kar je našla v hladilniku. V celoti ga je izpraznil in bi pojedel še več. Med tem je govoril in govoril. Spomini so se mu pričeli vračati. Povedal je vse do najmanjše potankosti.

Na koncu je povedal toliko, da je bilo zanjo enostavno preveč. Sprejela je vse, karkoli je rekel. Saj je bilo vseeno! Skrbelo jo je le, kaj bodo rekli sosedge, ko bo Franci svojo dogodivščino trosil naokrog.

A čez nekaj dni ji je bilo za mnenje sosedov in znancev kaj malo mar. Njen Franci! Z nagajivim nasmeškom jo je poslej vsak večer zapeljal v spalnico. Kljub temu, da je bila mlajša od njega, ga je težko dohajala.

Zdaj si je močno želela, da bi tudi njo ugrabili izvenzemeljski in jo obrnili od znotraj navzven. Razmišljala je, kako bi bilo, če bi tudi njo sestavili kot lego robota in ... obnovili.